

ВЪВЕДЕНИЕ

Карл Попър е един от големите мислители на XX век. Роден през 1902 г., Попър е от австрийски произход, но живее и работи в Англия. Многогранно развита личност-философ, физик, математик, основоположник на критическия реализъм. Благодарение на своя труд "Логика на научните изследвания", издаден през 1934 г. Попър получава покана да преподава в Нова Зеландия. През 1946 г. той става професор по философия, логика и методология в Лондонската школа по икономически и политически науки. Допълненото издание на "Логика на научните изследвания", издадено през 1959 г. му носи световна известност. Основни негови произведения са "Нищетата на историцизма", "Предположения и опровержения", "Обективното познание", "Квантовата теория и разколът във физиката" и "Отвореното общество и неговите врагове". В последната от изброените творби Карл Попър посочва основните "виновници" за появата на съвременния тоталитаризъм и национализъм-бичовете на XX век, спрели за десетилетия развитието на много държави в Европа и извън нея. Тези "виновници" Карл Попър определя като врагове на отвореното общество и в първите редици са такива велики умове като Аристотел, Платон и Хегел. Разкриването на грешките в техните теории е в основата на "Отвореното общество и неговите врагове", което е и темата на моя реферат.

"ОТВОРЕНОТО ОБЩЕСТВО И НЕГОВИТЕ ВРАГОВЕ"- ТОМ II □ (КАРЛ ПОПЪР)

Започвайки от Древността, Карл Попър твърди, че Аристотел е имал склонност към компромиси, като мисълта му е изцяло повлияна от трудовете на Платон, които Аристотел отричайки в известна степен систематизира и доразвива съобразно своите възгледи в теориите си. Пример в това отношение е неговата теория за съвършенната държава, която представлява единство от Платоновата романтична държава, балансиран и разумен феодализъм и някои черти на демокрацията, като акцентът е поставен на феодализма. За Аристотел всяко нещо си има естествено място в природата и се стреми към него. Например робът е предопределен да се подчинява, а

феодалът се ражда да управлява. Това е единственото му задължение, което го задължава да не се занимава задълбочено и конкретно с друга дейност, за да не загуби своето положение в кастата. Като друг пример може да се приведе твърдението, че камъните падат на земята, защото тяхното естествено място е там. Това е теорията за естествените неща. Пряко свързана с нея е и теорията за промяната изразяваща се в сентенцията, че формата или същността на всяко развиващо се нещо е тъждествена с целта, резултата или крайното състояние, към което се развива, а всяка промяна е актуализиране на вътрешно заложили потенции в същността на дадено нещо. Въз основа на тази Аристотелова теория се развива и изгражда Хегеловата идея за историческата съдба или неизбежната същност на предопределението или с други думи "Само чрез дейността идеята се актуализира". Тази теория води до ново оправдание на теорията за робството, защото отношението на един човек към другите означава оприт да се господства над тях.

Главната цел на всичко казано за Аристотел е да се покаже ролята му за възникване на историцизма и в борбата против отвореното общество, а също и да се покаже влиянието му върху проблеми от нашето съвремие-върху произхода на оракулната философия на Хегел-баща на модерния историцизъм и тоталитаризъм.

Хегел е първият философ на пруския дух. Той със своята неясна и неразбираема за обикновения човек реч придава на философията мистицизъм и непонятност и по този начин утвърждава общоприетия предрасъдък, че тази наука е религия за интелектуалците. Излагайки мисълта си по начин твърде сложен за разбиране, Хегел постига своята задача, а именно да утвърди идеята за абсолютната морална власт на държавата, възпираща прогреса на всяка съвест на всеки личен морал и така той удовлетворява своя суверен-пруският император Вилхелм III. Ето защо и неговата философия е политикодържавническа и се опира на два основни стълба: диалектичката триада и философията на тъждеството. Според първата противоречията са средствата, чрез които науката прогресира и няма нужда да се отстраняват. С това твърдение Хегел цели да изключи приложението на рационалната дискусия и по такъв начин да закрепил собствената си философия като необорим догматизъм, връх на цялото философско развитие. Философията на тъждеството от своя страна служи за оправдаване на съществуващия ред. Нейният главен резултат е естетическият и юридически позитивизъм и изводът, че правото е на страната на силата. Използвайки тези две свои абстрактни теории, Хегел преобразува схващанията за такива понятия като "конституция", "свобода", "равенство" и ги подчинява на своята цел-да утвърди ролята на държавата, като господстваща в развитието на човечеството и да ограничи полета на отделната личност. За него "Германският дух е духът на новия свят". Неговата цел е реализирането на абсолютната истина като ограничено себеопределяне на свободата. Излагайки по този начин същността на свободата, Хегел оправдава и утвърждава властта на своя суверен. Въз основа на тези негови теории и доктрини се заражда и развива германският национализъм, в историята на който не

малък принос имат и Уилсън,Хердер,Фитхе.Тези мислители считат , че територията на всяка държава трябва да съвпада с територията "населена от дадена нация",като дават доста мъгляви критерии,с които следва да се определи една тълпа от хора като нация,споменавайки като мерител "езика" и други подобни нему понятия,твърде широки по своята същност,за да могат обективно да изпълняват тази си функция.

Теориите на Хегел въплътени в творбите му ""Енциклопедия на философските науки","Философия на правото" и други стоят в основата на модерния тоталитаризъм и фашизъм.Расизмът просто замества Хегеловият "дух", като саморазвиваща се същност - Кръвта или Расата , която се превръща в Суверенът на света , представящ се на Сцената на Историята и детерминира същността на нацията.На тази национална същност/расата / е държавата предопределена за световно господство,постигнато в условията на война.Самата война се явява,естествена необходимост,чрез която се запазва моралното здраве на нацията и се изкореняват крайните й цели/смъртни и преходни/-имуществото и живота.Както пише Хегел-"Войната предпазва хората от загиване,каквото би причинил един вечен мир."В този смисъл няма значение дали една държава е агресор или защитаваща се страна,важна е крайната цел-победата.Размевайки по такъв начин границите между нападението и отбраната се оборва моралът на съвестта и изчезва всяко колебание отнотно пропагандната лъжа и изкривяването на истината,ако с тяхна помощ се увеличава моща на държавата.С думите на Хегел това звучи така-"Там , където диктува расовата душа,не е възможно да се сгреша".Такава непогрешима расова Душа има само Великият човек,които е човек на дълбокото знание и силната страст,непризнаващ общественото мнение и незачитащ ограниченията наложени от справедливостта и морала .Такъв Велик човек е оня,който изразява волята на своето време,казвайку му какво желае и изпълнявайки го ,потъпвайки по пътя си "много невинни цветя" и пренебрегвайки "велики и дори свещенни интереси",разрушавайки много препятствия по пътя си.Така представен племенният идеал за геройния човек е отрицание на онези неща , които правят героизма привлекателен за повечето от нас-прогреса на цивилизацията.В случая няма значение каузата,за която се борим , а просто как се борим/В.Брест/,защото войната,борбата осмисля живота на държавата,защото световната история не е театър на щастието.В нея "периодите на щастие/мир/ са празни страници,тъй като са периоди на хармония" .По таръв начин обекти на Хегеловата критика са либерализмът,свободата и разумът.ИстERICните крясъци-"Искаме историята си !Искаме съдбата си ! Искаме борбата си!Искаме веригите си!"-пронизват цялата постройка на Хегелианството,цялата цитадела на затвореното общество и бунта против свободата!

При тотолитаризма нещата не стоят по различно,в сравнение с фашизма.Там просто Маркс замества Хегеловия дух с нещо материално,с материалните икономически идеи.За разлика от Хегел обаче той честно се опитва да реши с рационални методи най-наболелите проблеми на социалния живот.Освен това Маркс е искрен,открит с голям усет към фактите,което го прави заедно с омразата му към морализиращото

празнословие един от най-влиятелните борци против лицемерието и фарисейщината. Но същевременно той е един лъжепророк , защото подвежда много интелигентни хора да повярват , че научният подход към социалните проблеми предполага историческо предвиждане. Това историческо предвиждане е в основата на марксизма, който по своя характер е метод, основан на строг детерминизъм и има за цел да определи бъдещите бури и въртопи , които заплашват да отклонят кораба от правилния лъв курс.

Този метод е до известна степен антипсихологически, тъй като се основава на мисълта , че “Не съзнанието на човека определя неговото битие , а по-скоро общественото битие определя неговото съзнание”. Тази идея е подкрепена и от Карл Попър, който я свързва с логиката за ситуацията, изразяваща се в становището , че човек действа съобразно ситуацията, в която попада и не винаги желае резултатите , които пораждат неговите действия.

По такъв начин Маркс критикува някои от Хегеловите възгледи, че обществото доминира над индивида, без да говори за психологизъм.

От тази гледна точка, марксизмът е антипсихологически, но заедно с това той е икономически психологизъм, тъй като в основата му стои вярата , че осъзнатия пролетарий, т.е. работникът, осъзнавайки своята класова принадлежност и класово горд, напълно уверен, напълно уверен че неговата борба ще доведе до по-добър свят, т.е. ще успее да се освободи от потребностите на метаболизма, подобрявайки тежките условия на труд и по такъв начин всеки от нас да е свободен в продължение на някаква част от живота си. В това се състои и социалната революция, осъществяваща се в развитие на материалните условия на производството, които влизат в конфликт с обществените и правните отношения, докато ги разкъсат. Едва тогава ще е възможно политическата революция да постигне реални резултати. От всичко гореспоменато се вижда, че Маркс не вярва в способността на политиката да защити работниците и техните права. Това е и основният недостатък на Марксовата теория. Той не вярва , че демокрацията е средството, чрез което можем да се опитаме да защитим себе си от злоупотребата с политическа власт, която от своя страна е средство за контрол на икономическата власт от управляващите. Неверието на Маркс обаче си има своето обяснение- това е епохата , в която живее. Това е епоха , където царува непозната за нас експлоатация на работниците/мъже, жени и малки деца/. За да се премахне тази експлоатация, Маркс изгражда една внушителна концепция, в която влизат опита на времето му, неговото хуманно възмущение и нуждата да се даде на угнетените увереност в тяхната победа.

За да не се изгражда друга подобна теория, е необходимо не холизъм, а частна социална инженерия.

Разглеждайки теориите на Маркс, Карл Попър критикува неговите пророкувания, разкривайки недостатъците в тях. Според Карл Попър има “три стъпки” в Марксовите доказателства и те са: методът на капиталистическото производство, съгласно който с увеличаването на средствата за производство се увеличава богатството на буржоазията и нищетата на работническата класа; всички класи трябва да изчезнат или да загубят своето значение и нарастващото напрежение между тези две класи ще доведе до социална революция; създаване на едно безкласово общество, т.е. господство на социализма.

Карл Попър започва критиката си от третата стъпка. За него не може да съществува безкласово общество, защото след една пролетарска революция няма абсолютно никаква причина пролетариата да запази своето единство, тъй като всеки скрит конфликт след победата, ще се прояви и ще доведе до създаването на нови класи между които отново ще възникне нова класова борба. Освен това ръководителите на пролетариата ще създадат нова управляваща класа на ново общество, като ще запазят своята власт използвайки революционната идеология като нов опиум за народа.

Според Маркс изчезването на класите с изключение на тези на пролетариата и буржоазията е възможно, защото “всеки капиталист разорява други капиталисти” и те се присъединяват към наемните работници. Но той не взема под внимание обстоятелството, че е възможно индустриалните работници да бъдат разколебани от пораженчески настроения. Освен това при дефиниране на социалната революция Маркс не уточнява дали при нейното осъществяване ще се използва насилие. В зависимост от отношението към насилието се обособяват две групи марксисти-радикално и умерено крило. За първите насилието е необходима предпоставка за успеха на социалната революция, а според второто крило, тя може да се осъществи и с мирни средства, но това зависи от действията на буржоазията. По пътя на насилието обаче може да се стигне само до гражданска война, а от там до пълно завладяване на властта, оставена без контрол, осъществявана от демокрацията, която за марксистите е най-голямото зло в света.

Първата стъпка в пророкуванията на Маркс от която произтичат и останалите две, се изразява във вярата, че неограничения капитализъм ще отмре, самоизяждайки се. За да подкрепи тази теория Маркс извежда закона за нарастването на богатството и нищетата, съгласно който се осъществява концентрация на капитала в малко ръце и

нараства пауперизацията и нищетата на работническата класа..Този закон стои и в основата на Марксовите теории за стойността и принадлежната стойност.Смисълът на първата доктрина е следният-стойността на дадена стока е средното количество работно време,необходимо за нейното производство или възпроизводство.Втората теория ,пък се изразява в твърдението,че цялата произведена от работника стойност може да се раздели на две части-стойност,равна или съответстваща на неговата заплата и остатък ,който се нарича принадлежна стойност и се явява печалба на капиталиста.Базирайки се на тези две теории Маркс прави извода,че високата производителност на труда , заедно от упражнението от свръхнаселението натиск върху заплатите стоят в основата на капиталистическата експлоатация.Тези теории се опират на опита на Маркс и условията при които живее работническата класа по негово време,но не могат да послужат като основа на твърдението,че експлоатацията може да се премахне единствено чрез революция,в противен случай тя ще се засили.Неговият анализ е осъществим само ако е налице неограничен капитализъм,който както сам пророкува е отрял,но не е заменен със социализъм,а с демократичния интервенционизъм.При него с високите данъци върху наследството и антитръстовото законодателство се пречи капиталът да се концентрира във все по-малко ръце и същевременно е намален работният ден изтощителният механичен труд и несигурността в живота на работниците,а детския труд е забранен в повечето страни.

С други думи ,не са се сбъднали пророчествата на Маркс ,че високата производителност ще доведе до увеличаване на нищетата на работниците,а напротив-тя доведе до натрупване на капитал,който фактически дава възможност да се ликвидира мизерията.

От всичко гореспоменато можем да направим извода ,че залегналите в основата на Марксовата доктрина доказателства са несъстоятелни .Донякъде вярна е само теорията за икономическият цикъл,съгласно която всяка крачка към пълна заетост стимулира изобретателите и предприемачите да създават и въвеждат нови спестяващи труд машини и по такъв начин да предизвикват нова вълна от безработица и депресия.Изграждането на тази теория може да се определи като заслуга на Маркс,като същевременно това е едно от сбъднатите му пророчества,защото както и той твърди икономиката продължава да се развива циклично и това води до увеличаване на държавната намеса и ограничаване на системата на свободния пазар.Тази Марксва доктрина е донякъде сбъднала се , защото той подхожда към нея използвайки метода на институционалния анализ , а не както по отношение на другите разглеждани от него проблеми,с метода на историцизма.Ето защо другите Марксови теории са изпълнени с неправилни изводи,лишени от политическо въображение и опиращи се на вярата в закона на прогреса,който не винаги е приложим,защото "постигнатото от едно поколение може да бъде загубено от следващото"/Фишер/.И все пак Марксовите пророчества се сбъднаха до известна степен,тъй като те носят в себе си религиозен елемент ,изразяващ се във вярата на работниците ,

живеещи при пълна мизерия и деградация, в тяхната мисия и във великото бъдеще, което движението подготвя за цялото човечество. Тайната на това религиозно въздействие се крие в моралния призив на Маркс, който мрази капитализма, защото в тази система богатството означава политическа власт в смисъл на власт над другите хора, чиято работна сила е превърната в стока, поради което те се продават на пазара. Така капитализма наподобява робството, което Маркс мрази и отхвърля. Ето защо неговата теория може да се определи като морална, историцистка и активистка, тъй като той изисква хората да се докажат чрез делата си. Историцизмът на Маркс го превръща обаче не в творец, както той желае, а в пророк, вярващ, че хората трябва да се подчинят на чисто ирационалните сили на историята, единствено способна да съди човешките дела. Ето защо Марксовите теории могат да бъдат определени като исторически релативизъм, използващ метода на социологическия детерминизъм, съгласно който всички възгледи на човека са продукт на обществото или на определена класова ситуация. Използването на този метод води до намаляване на активизма на Маркс и засилване на неговия историцизъм, поради което и неговите научни постановки са неприложими, т.е. научният марксизъм е само история, но не и моралния радикализъм на основателя на идеята за "царството на свободата", господстващо в условията на социализъм. Моралният му радикализъм се изразява в неговата вяра, че носим отговорност за съществуването на несправедливата система, в която господстват фалш и лицемерие. Именно това чувство за социална отговорност и любов към свободата трябва да запазим от марксовите теории, в аплатени в творбите му "Капиталът", "Манифестът" и други.

Някои учени се опитват да обяснят краха на Марксовата доктрина, свързвайки я с теорията за социология на знанието. Съгласно тази теория научната мисъл върху политически и социални проблеми се обуславя от социалната среда, в която живее мислителя, без той да съзнава тази система от детеминиращи предпоставки, наречени тотална идеология. По този начин единствено обективен анализ на социалната среда може да постигне само онзи, който се е подложил на социоанализ отделящ от него социалната му идеология. Разгледан от тази гледна точка, научният процес се явява като процес протичащ в ума или съзнанието на отделният учен, така научната обективност става неразбираема и дори невъзможна, защото тя се явява задача на научния метод и е свързана със социалния му аспект, тя се изразява в изпълнената с приятелство враждебност сътрудничество между много учени, а не е резултат от опитите на отделен учен да бъде обективен. С други думи самоанализът не може да доведе до изграждане на една обективна научно обоснована теория, създадена по пътя на преодоляване на неосъзнатите детерминанти на нашите възгледи. Напротив, самоанализът може да доведе до създаването на по-изтънчени самоизмами като например любимата идея на Хегел, изразена с думите на Енгелс: "Свободата е осъзнаване на необходимостта". Това е реакционен предрасъдък, защото знанието постигнато под натиск на добре познати детерминанти, като политическата тирания например, не прави хората свободни. Тази реакционна идея доказва, само че трудно могат да бъдат преодоляни нашите идеологии и няма кратък път, по който да се освободим от тях. Така че не самоанализ ще ни помогне да се освободим от тях, а

практически действия който единствено са в състояние да доведат до установяването на демократичните институции,единствено способни да гарантират свободата на критическата мисъл и прогреса на науката.

Маркс е рационалист,който вярва в силата на човешкия разум,като основа на единството на човечеството,но същевременно неговото учение за класите подкопа тази вяра.Тя се подкопа и от зараждането и утвърждаването на ирационализма.Конфликтът между него и рационализмът е най-важният интелектуален и морален проблем на нашето време.Този конфликт се поражда от различните подходи,които се използват при изграждане на научната мисъл.Рационалистите използват факти ,аргументи и доказателства,за да обосноват научното си твърдение.Те изграждат това твърдение опирайки се на разума.Ирационалистите се опират при излагане на своята научна мисъл на страстта,емоциите и пренебрегват аргументите,фактите и доказателствата ,които в случая се явяват непотребни ,защото ирационалистите не спорят.С други думи ,рационализмът е позиция на готовност да изслушаеме критични аргументи и да се учим от опита.Това е позиция на благоразумието и умереността,при които на преден план застават аргументите.Ирационалистите пък от своя страна твърдят,че любовта трябва да ръководи човешките действия и не е необходимо да бъде подкрепяна от доказателства.В случая обаче се забравя ,че любовта не може да доведе до разумен компромис при вземането на решения.Тя се подчинява на емоциите и се ръководи от позицията,че на обичаните от нас хора трябва да носим щастие.Не винаги обаче сме в състояние да определим какво ще ги направи щастливи,така че ако тази любов се пренесе на политическо ниво,ще се стигне до нетърпимост,защото представите на различните хора за земен рай са различни и вместо до взаимна обич ще се стигне до омраза/”Ширещата се любов ще разчисти пътя на омразата” – Платон/.

Разбира се и при рационализма е възможно да се стигне до крайност и тя е некритичният,всеобхватният рационализъм,който отхвърля всичко което не е основано и подкрепено с опит и доказателства.Така самият некритичен рационализъм може да бъде отхвърлен като необоснован,което е оръжие в ръцете на ирационалистите.За да се избегне това е необходимо рационализмът да не стига до крайности и сам да признае своя ирационален произход.

За разлика от ирационализма,рационализма се опира на вярата в разума.Той означава признание на необходимостта от социални институции,които защитават свободата на критика,на мисълта и следователно свободата на човека.Същевременно рационализмът

на въображението е пряко свързан с хуманизма и морално оправдан, защото използва разума отговорно, докато ирационализма използва разума безотговорно.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

От всичко гореспоменатото възниква въпросът “Има ли смисъл историята?” Тя няма смисъл, защото може да бъде интерпретирана по различен начин, но пък ние можем да и го предадем и така да решим своите проблеми. □ Необходимо е обаче да се разграничим от убеждението, че този който се определя като историк е по-обективен от нас. Не съществува такова ниво на обективност, което да позволи да се представят събитията от миналото, такива каквито те действително са били. Ето защо при разглеждане на историческите събития е необходимо да бъдем критични. Във всяко отношение интерпретацията трябва да говори сама за себе си, нейните достоинства ще бъдат нейната плодотворност, способността и да обяснява историческите факти, както и нейната актуална значимост, способността и да осветява злободневните проблеми. Това е единствената функция на интерпретацията на историческите факти и тя не включва твърдението, че историята прогресира, защото прогреса е целеустремено движение-цел, съществуваща за нас като човешки същества. Само ние човешките индивиди, можем да правим това като защитаваме и укрепваме онези демократични институции от които зависи свободата, а заедно с нея и прогресът. Поради това не е необходимо да заставаме в ролята на пророци, а трябва да станем творци на собствената си съдба и да търсим по пътя на рационализма своите грешки. Така на свой ред можем дори да оправдаем историята, която твърде много се нуждае от това.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

КОЙ КОЙ Е В “ОТВОРЕНТО ОБЩЕСТВО И НЕГОВИТЕ ВРАГОВЕ”???

Платон (427-347 г. пр. н. е.) - Древногръцки философ, развива се под влияние на **Хераклит**

и

Кратил

. Осем години слуша беседите на

Сократ

. През

387 г.

основава школа, наречена впоследствие

Академия

. Негови ученици са най-великите мислители на Античността-

Аристотел

,

Спевсип

и много други. Всички произведения на философа са запазени, с изключение на трактата

“За благото”

. Съчиненията са много и се разделят по периоди на написването им. Диалозите

“Критон”

’
“Ион”

’
“Лизис”

’
”Протагор”

и монологът

“Апология на Сократ”

представят сократическия период от творчеството на философа.

“Пир”

’
“Държавата”

’
“Федон”

’
”Теетет”

’
“Федър”

’
“Парменид”

’
“Филеб”

’
“Софист”

представят платонизма като едно от основните направления в древногръцката философия. Основно понятие във философията на Платон е понятието

“идея”

. Идеята е общото, отнасящо се до множество неща и явления, но схванато като особена природа, тъждествена със същността. Идеята е духовна, независима и отвъдна природа, принципът на определеността, обективната граница на качествено обособените неща.

Аристотел - Древногръцки философ. Роден през 384 г. пр. н. е. Ученик на Платон. Основава през 384 г. своя школа, известна като *перипатетична*

. В зависимост от тематиката произведенията на Аристотел се подреждат в четири раздела. В първия влизат логическите трактати, които след смъртта на автора се обозначават с термина “органон”. Тук спадат следните трактати: 1.

“Категории”

2.

“За тълкуването”

3.

”Първа аналитика”

4.

”Втора аналитика”

5.

”Топика”

6.

”Опровержение на софистичните доказателства”

. Към втория раздел принадлежи трактатът

“МЕТАФИЗИКА”

, който заема основно място в творчеството на Аристотел. Третият раздел съдържа натурфилософските произведения като

“За небето”

,
“Физика”

,
”За душата”

. Четвъртият раздел съдържа социално-политическите и литературно-естетическите трактати

“Голяма етика”

,
“Никомахова етика”

,
“Поетика”

,
“Реторика”

,
“Атинска полития”

.

Георг Хегел (1770-1831) - Немски философ. Създател на систематичната диалектика и на грандиозна философска система. Развил оригинални варианти на всички области на философското знание. Написал *“Феноменология на духа”, “Наука за логика”*

,
“Енциклопедия на философските науки”

,
“Философия на правото”

. Хегеловата философска система е построена на принципа на триадата, тя се дели на:

философия на чистите понятия

(логика),

Философия на природата

,

Философия на духа

. Логиката на битието се дели на категориите:

качество, количество и мяра

. Качеството се изразява в триадата

битие, налично битие, битие за себе си

. Битието е съвкупност от

чисто битие, чисто нищо и ставане

.

Карл Маркс (1818-) - Немски философ, политолог и историк. Защищава докторска дисертация, посветена на различията между натурфилософиите на Епикур

и

Демокрит

. Теоретичното наследство на Маркс е огромно по обем, но основните му произведения са-

„Към критиката на Хегеловата философия на правото”

,

„Икономическо-философски ръкописи от 1844”

,

“Тезиси за Фойербах”

,

“Манифест на комунистическата партия”

,

„Класовата борба във Франция от 1848 до 1850”

,

“Осемнадесети брюмер на Луи Бонапарт”

,

“Икономически ръкописи от 1857-1859”

,

“Към критиката на политическата икономия”

(1859),

“Капиталът. Критика на политическата икономия”

и др.

Карл Попър (1902-) - Английски философ, физик, математик от австрийски произход, основоположник на критическия рационализъм. *“Логиката на научните изследвания”*

издава

1934 г.

Благодарение на този труд получава покана да стане университетски преподавател в *Нова Зеландия*

. През

1946

става професор по философия, логика и методология в *Лондонската школа по икономика и политически науки.*

Издание

“Логиката на научните изследвания”

от 1959 година , което допълва носи на Попър популярност и световен престиж.

Основни произведения:

“Логиката на научните изследвания”

,

“Нищета на историцизма”

,

“Откритото общество и неговите врагове”

,

“Предположения и опровержения”

,

“Обективното познание”

,

“Квантовата теория и разколът във физиката”

и др.